

"The Vibrant Parish – a place to encounter the living Christ," the Pastoral Letter of His Beatitude Sviatoslav and other sobor documents are available on the Eparchial website: www.stamforddio.org

Preparing for our Eparchial Sobor

Stamford, CT February, 2013 Volume 6

Serving Our Neighbor - 2

From the Desk of Bishop Paul

It happens every year. It seems we've just barely taken down the Christmas decorations and packed them away and, before you know it, Lent is upon us! And as always, Lent brings with it a special rhythm to our life and unique demands for our spiritual growth.

Prayer, fasting and almsgiving. The Fathers of the Church teach us that these three form the pillars of Lent. And our spiritual growth during these 40 days will depend a lot on how well we build and re-enforce these pillars in our lives.

This is why the Church encourages us to pray more, both as a community in church during the liturgical services celebrated uniquely at this season, and individually, at home in our private prayer corner. This is why the Church also encourages us to fast, to sacrifice some legitimate pleasures at this time, in order to cultivate a sense of our dependence on God. And this is why the Church asks us to go out of our way to perform acts of service, so that we may realize that in serving others, we serve Christ Himself.

Beyond the walls of our homes and parish communities the Lord presents us with many opportunities every day to serve. Those who are seeking our outstretched hands are everywhere. Many times, however, they escape our notice, they are somehow hidden from us in places where we perhaps do not expect to see them. Sometimes we simply have to learn to open our eyes to see them. During this time of Great Lent let us search out those who are in need of our listening ear, of our helping hand, of our prayers, of our common humanity. And, out of the love for Christ, whose face we see etched in each and every one of those in need, let us make use of all means, traditional and perhaps even more creative, in order to serve them.



From the Vocations Office

Often we see those suffering, needy and poor among us in our parish community. But Christ is teaching us to open our hearts and minds to strangers and those less fortunate in the world as well. We may never meet those suffering cold, hunger, or sick far away from us. But they all are our brothers and sisters in Christ! So, we are called to open our eyes and strive to be Christ like to those people. We are called to help remove the obstructions of poverty, illness, lack of education, and spiritual despair in order that those people can realize their God given potential. But how can we do it? First of all by praying for them and learning about their needs. Our charitable donations even as small as they may be to Catholic Charities and Catholic Missions will allow people to change their lives and their communities and to cultivate the Kingdom of God on earth.

Now, as we begin our Great Lent journey let us renew our compassion for those who are hungry, suffering or otherwise in need in the world. In reaching out to others and helping them we will share the experience of God's unconditional love. In our journey, we may discover that God is calling us in a special way to dedicate our life to serving Him and others. We may discover that God is calling us to dedicate our lives to unconditional service in priestly or religious life. Let us not be afraid to embark on this journey!

Youth Corner

Last time we discussed the ways we can be helpful to our neighbor. We said it is important, because whatever we do to others we do to Christ (Mt 25:40). In addition, we mentioned the Corporal Works of Mercy and the Spiritual Works of Mercy. Today, I would like to take it to more general level and discuss the ways we can be helpful not only to individual people around us, but to the society as a whole.

However, the same principals are still applied. We use both the Corporal and Spiritual Works of mercy to do that. Lets take a look on how it works. The first Corporal Work of Mercy is to feed the hungry. This can be done on the level of a society by supporting different initiatives that fight hunger in the world. For example, there are many charities out there that provide for the hungry in the Third World countries. They count on the financial support of people such as ourselves. Even one small donation can buy a bowl of rice for a starving person in Sudan or Congo. There is no need to spend hours searching for these charities. The closest one might be just the next door. For example, did you know that the Catholic Church is the biggest charitable organization in the world that helps millions of less fortunate? Therefore, putting even a few additional dollars in collection at your church on Sundays can make a difference to some kid on the other part of the globe.

This is just one example. However, you can use the rest of the Corporal and Spiritual Works of Mercy to guide the way to be helpful to the society as a whole and to the world.

From the Office of Religious Education

I am a little pencil in the hand of a writing God who is sending a love letter to the world.
~Bl. Mother Teresa

We often hear these words from the Gospel of John: "For God so loved the world that he gave his only Son, so that everyone who believes in him might not perish but might have eternal life. For God did not send his Son into the world to condemn the world, but that the world might be saved through him. (3:16-17) But, do we ever reflect upon the meaning of this passage?"

God loves us so much that Jesus became human in order to teach us about this deep love of God and, to make this love visible, first through Himself and now through us – through our words and our treatment of one another. The great Doctor of the Church, St. Theresa of Avila expressed this idea in these words:

"Christ has no body but yours, No hands, no feet on earth but yours,
Yours are the eyes with which he looks compassion on this world,
Yours are the feet with which he walks to do good,
Yours are the hands with which he blesses all the world . . ."

When we give ourselves to the service of others, we are allowing God to be present in our world through us. We are allowing God to touch a person in need. We are allowing God to love through us. This is a great mystery of God's love; we need to cooperate with our loving God so that God's love can be manifested in our families, workplaces, parishes, and communities.

How do we do this? Simply by opening our eyes to those who surround us and by making a choice to respond to their needs. Each of us can be "*a little pencil in the hand of a writing God who is ending a love letter to the world,*" if we are willing to cooperate with God.

From the Office of Diakonia

Our modern technological society can bring us into contact with people and their communities all over the world. We are no longer limited to the individuals and circumstances of our immediate local community. And while we can be in contact with others all over the world through modern communication, we need the develop the sensibility and discretion to use this technology for the greatest good. In the past it was much easier to understand and respond to the people and situations around us. Today, however, we must decide how to best use our time and resources in response to those needs which are most important. While our outlook now encompass the world, our time, energy and resources are limited.

Life is about making choices, and those choices give meaning and purpose to our lives. Contemporary society requires us to establish priorities. Here our Christian faith is a great help to remind us how some things are essential, others useful, but many simply trivial. The salvation of our immortal soul is essential, our work in society is useful, while many other activities and all forms of entertainment are trivial. When it comes time to making a decision about getting involved, to serve, we need to ask ourselves: with this bring me closer to God and my neighbor? Will it benefit or hinder my work in the community? Will it be nothing more than a waste of time and effort? Describing His own life, Our Lord used the image of a seed fallen to the ground. If it sits there, it remains just a seed, but if it dies to itself, it can produce much fruit. By adapting to the needs of our situation, we can also bear fruit leading to eternal life.

From the Office of Ongoing Priestly Formation

Priests are by our priestly nature called to diakonia, or service to others. We priests are especially called to give of our time, our talents, and our treasure to those whom we serve in our communities. For many people, it means giving money to Catholic Charities or some other good cause. But the concept of diakonia goes much deeper. It is our response to the teachings of Jesus that encourage us to reach out to people in need. Lent gives us the opportunity to cultivate a spirit of generosity. It gives us a chance to share what we have and who we are with other people. It puts us in communion with others and helps us understand that we are all members of the Body of Christ. We always ought to keep in mind the words of the Lord Jesus who himself said, "It is more blessed to give than to receive"(Acts 20:35).

When we go back to the earliest days of the Church, we see serving others at the heart of Christian community. In the Acts of the Apostles, we read, "There was no needy person among them, for those who owned property or houses would sell them, bring the proceeds of the sale, and put them at the feet of the apostles, and they were distributed to each according to need" (Acts 4:34-35). Diakonia or serving others was woven into everyday life. Diakonia by works of charity cannot be underestimated. Service to others is closely related to the priestly ministry of Word and Liturgy. It is a visible expression of our priestly service.

From the Office of Family Life

A Christian family is often called a "domestic church" This beautiful and unique name reflects the family importance in a life of the Church and society. How is the family, this "domestic church", the smallest unit of the society serving society at large and its members? Into the family, into the "domestic church" new members are born and raised. Through the sacrament of Christian Initiation they enter into a full communion with the Church, grew in faith, develop and form their personality, and grew as Christian members of the Church community. In the family each child is preparing to become one day a parent, a member of a new Christian family or serve God and people through other vocation.

Christian families should not be closed in themselves, but rather open to others. A good Christian family cares for those in need, through different charitable actions, acts of mercy or almsgiving. We may also serve by sharing our talents or professional knowledge with those in need. Family is a unit of a society and plays an important role in shaping society. A healthy society is built on stable and healthy families. This is why members of Christian families ought to actively involve themselves in building better local communities. We can do it by helping those suffering, forgotten, or left behind in our communities. In doing so the Christian family is also building a better society.

Through a good example of parents, their deep faith and morals, upbringing of children in a Christian spirit, a family indeed can serve for a good of the Church, society and all its members.



Підготовка до Єпархіального Собору

Стемфорд лютий, 2013 число 6

Служіння Близньому – 2

З Канцелярії Єпископа



Це відбувається щороку. Здається, ми тільки зняли різдвяні прикраси та відклали їх в сторону і, перш ніж ви це знаєте, надійшов Великий Піст! І як завжди, він приносить із собою особливий ритм у наше життя та унікальні вимоги для нашого духовного зростання.

Молитва, піст і милостиня. Опці Церкви вчать нас, що ці три форми є стовпами Посту. Наш духовний ріст протягом цих 40 днів буде залежати багато в чому від того, наскільки добре ми будемо створювати і повторно дотримуватися цієї опори у нашому житті.

Ось чому Церква закликає нас більше молитися, як спільнота в церкві під час особливих богослужень характерних для цього періоду часу, а також індивідуально, вдома в нашому приватному кутку молитви. Ось чому Церква також закликає нас до посту, до пожертвування у цей час деякими дозволеними приємностями для того, щоб плекати у нас почуття нашої залежності від Бога. І тому Церква закликає нас виходити поза межі нашого шляху служіння, щоб ми могли зрозуміти, що служачи іншим, ми служимо самому Христові.

Поза межами наших будинків і парафіяльних спільнот, кожного дня Господь дає нам багато можливостей до служіння. Є багато тих, хто шукає нашої простягнутої руки. Однак, багато разів вони є поза нашою увагою, вони якимось чином, – приховані від нас у місцях, де ми, можливо, не очікували їх побачити. Іноді ми просто повинні навчитися, щоб відкрити наші очі, щоб їх побачити. Протягом цього Великого Посту шукаймо тих, хто потребує нашого чуйного вуха, нашої руки допомоги, нашої молитви, загалом нашої людяності. І, з любові до Христа, чиє обличчя ми бачимо, в кожній і кожному потребуючому, використовуємо всі засоби, традиційні і, можливо, навіть більш творчі, для того, щоб їм служити.

Відділ у справах покликання

Часто ми зустрічаємо у наших парафіяльних спільнотах страждаючих, потребуючих та вбогих. Проте, Христос також навчає нас відкривати свої серця та уми до тих, з ким ми незнайомі та хто нещасливий у світі. Можливо нам ніколи не доведеться зустріти цих страждаючих, голодних чи недужих, які є далеко від нас, але вони є нашими братами та сестрами у Христі! Тому ми – покликані відкривати наші очі та намагатися бути, як Христос до цих людей. Ми – покликані допомагати усувати перешкоди вбогості, хвороби, неосвіченості та духовного відчаю, щоб ці люди усвідомили про свій Богом даний потенціал. Як ми цього можемо досягнути? Перш за все через молитву за них та ознайомлення з їхніми потребами. Наші, навіть, малі благодійні пожертви для Католицьких Добродійних збірок чи Католицьких Місій дозволять людям змінити їхнє життя, їхні спільноти та будувати Царство Боже на землі.

Зараз, із початком нашої Великопосної мандрівки, будьмо милосердні для голодуючих, страждаючих та інших потребуючих у світі. Налагоджуючи зв'язки з іншими та допомагаючи їм, ми ділитимемось пережиттям Божої безкорисливої любові. У нашій мандрівці, ми можемо відкривати, що Бог закликає нас особливим способом присвячувати наше життя для служіння Йому та іншим. Ми можемо відкривати наше покликання Богом до віддання нашого життя на цілковиту службу Йому у священничому та богопосвяченому житті. Отож не біймося починати цю подорож!

Молодіжна Рубрика

Попереднього разу ми обговорювали яким чином можна допомогти своєму ближньому. Ми сказали, що це є важливим, тому що допомагаючи ближньому, ми допомагаємо самому Христові (Мт 25:40). Також, було згадано про сім головних діл милосердя для тіла та для душі. Сьогодні хочу піднести нашу розмову на більш загальний рівень та поговорити про те, як можемо допомогти не лише конкретним людям, які нас оточують, але й суспільству взагалі.

Звісно ж, ті самі принципи залишаються актуальними. Можемо використовувати як головні діла милосердя для тіла так і для душі. Давайте поглянемо, як це працює. Скажімо, першим ділом милосердя для тіла є голодного нагодувати. Це можна робити і на рівні суспільства, приміром, підтримуючи різні ініціативи, які борються з голодом у світі. Існує багато благодійних організацій, які допомагають голодуючим у країнах третього світу. Ці організації практично у всьому залежать від фінансової підтримки звичайних людей. Навіть, за невеликий за розміром внесок можна купити тарілку рису голодуючому в Судані чи Конго. Немає потреби шукати за подібними організаціями. Вони знаходяться поруч. Наприклад, чи знали ви, що найбільшою благодійною організацією в світі є Католицька Церква? Таким чином, залишаючи декілька додаткових доларів у недільній збірці вашої парафії, може стати неабиякою допомогою потребуючій дитині в іншій частині світу.

Це є лише один приклад. Проте, подібно можна застосувати й решта усіх головних діл милосердя для того, щоб скерувати наші зусилля для допомоги суспільству та світові.

Відділ Релігійного Виховання і Катехизації

*Ялими маленький олівчик у руці Бога, який посилає світові лист любови.
~ Бл. Мати Тереса*

Часто чуємо ці слова з євангелії від Івана: “ Бог бо так полубив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в нього, не загинув, а жив життям вічним. Бо не послав Бог у світ Сина світ засудити, лише ним – світ спасти.” (3:16-17)

Чуємо, але чи колинебудь роздумувалися ми над тими словами?

Бог нас так любить, що Ісус став чоловіком щоб навчити нас про цю глибоку любов Бога, та щоб об’явити її, в першу міру собою - а тепер через нас, нашими словами та відношенням один до одного. Велика доктор нашої Церкви, св. Тереса з Авілі, висловила про це так:

“Христос не має тіла крім твого, ні рук, ні ніг на землі,
крім твоїх,
Твоїма очима оглядає співчутливо світ,
Твоїма ногами ходить робити добро,
Твоїми руками благословить світ...”

Коли посвячуємо себе на службу другим, дозволяємо, через нас, Богові бути присутнім на світі. Дозволяємо Богові торкнутися того, кому це потрібне. Дозволяємо Богові любити через нас. Це велика таємниця Божої любови; нам треба співпрацювати з любов’язним Богом щоб Божя любов виявлялася в наших родинах, місцях праці, парафіях, громадах.

Як це зробити? Просто відкрити очі до тих, які довколо нас, та рішучо відгукнутися на їхні потреби. Кожен з нас може бути “*маленьким олівчиком у руці Бога, який посилає світові лист любови*”, якщо ми готові співпрацювати з Богом.

Відділ у справах Дияконії

У нашому сучасному технологічному суспільстві можна нав’язати контакти між людьми та їх громадами у всьому світі. Нас більше не обмежують ані особи, ані обставини нашої безпосередньої місцевої спільноти. І хоча ми можемо бути в контакті з іншими людьми у всьому світі через сучасні засоби зв’язку, нам необхідно розвивати чутливість, і, керуючись власним розсудом, використовувати цю технологію для найбільшого блага. У минулому було набагато легше зрозуміти та відреагувати на людей і ситуації навколо нас. Однак, сьогодні, ми повинні вирішити, як найкраще використовувати наш час і ресурси у відповідь на ці потреби, які є найбільш важливими. У той час як наш світогляд на даний час охоплює світ, все-таки наш час, енергія та ресурси - обмежені.

Життя – це роблення вибору, і ці вибори надають сенс і ціль нашому життю. Сучасне суспільство вимагає від нас встановити пріоритети. Тут наша християнська віра є великою підмогою, яка пригадує нам, що є необхідним, що - корисним, а багато іншого - просто тривалим. Спасіння нашої безсмертної душі є істотним, наша праця в суспільстві є корисною, в той час як багато інших видів діяльності та всі види розваг є незначними. Коли приходить час для прийняття рішення щодо участі у служінні, то ми повинні запитати себе: чи це наблизить мене до Бога і ближнього? Чи через це буде моя праця у спільноті корисною чи такою, що перешкоджатиме? Чи це буде не більше, ніж порожня витрата часу і зусиль? Описуючи своє власне життя, наш Господь використав образ насіння, яке впало на землю. Якщо воно сидить там, воно залишилося тільки насінням, але якщо воно вмирає для себе, воно може принести більше плодів. Пристосовуючись до потреб нашої ситуації, ми також можемо приносити плід, що веде до вічного життя.

Відділ у справах священничого виховання

Священики – покликані через природу свого священства до дияконії чи служіння іншим. Ми священики – особливо покликані віддавати наш час, таланти та скарби тим кому ми служимо у наших громадах. Для багатьох людей це означає переказ грошей на благодійні Каголицькі акції чи на інші добрі цілі. Проте, поняття дияконії є набагато глибше. Це - наша відповідь на вчення Ісуса, яка спонукає нас відгукнутися на потреби нужденних. Під час Посту ми маємо можливість розвивати у собі дух великодушності, можливість поділитися тим, що у нас є та тим, які ми є з іншими людьми. Це змушує нас спілкуватися з іншими людьми і допомагає нам зрозуміти, що ми всі є членами Тіла Христового. Ми завжди повинні пам’ятати слова Господа Ісуса, який Сам сказав: "Більше щастя –давати, ніж брати" (Діян. 20:35).

Повертаючись до ранніх днів Церкви, ми бачимо, що служіння іншим було в самому серці християнської громади. В Діяннях Апостолів читаємо: “Тому й ніхто з них не був у злиднях, бо ті, що були власниками земель або мали доми, їх продавали, приносили гроші за продане та й клали в ноги апостолів, - і роздавалось це кожному за його потребою” (Діян. 4:34-35). Дияконія чи служіння іншим було частиною щоденного життя. Дияконія через діла милосердя не може бути недооцінена. Служіння іншим є тісно пов’язане з священничим служінням Слова і Літургії. Це - видимий знак нашого священничого служіння.

Відділ у справах родинного життя

Християнську сім’ю часто називають "домашньою церквою". І саме ця назва вказує на її значення у Церкві та у суспільстві. Як вона, ця “домашня церква”, клітинка суспільства служить у світі суспільству та її членам? У ній, у цій “домашній церкві” народжуються та виховуються нові громадяни суспільства. Через хрещення вони входять до Церкви, зростають у вірі у своїй сім’ї, дозрівають та формуються як люди, як дорослі особистості, як християни та майбутні члени Церкви, готуючись одного дня стати у свою чергу батьками, подругами, засновниками іншої християнської сім’ї чи послужити Богові і людям в іншому стані чи покликанні.

Християнська сім’я не повинна замикатися у собі, а бути відкритою до ближнього, розділяючи його потреби, страждання через участь у різних добродійних акціях, ділах милосердя, добродійних збірках на різні цілі. Інший тип служіння може проявлятися на професійному рівні тоді, коли члени родини своїми талантами отриманими та розвинутими упродовж своєї кар’єри чи професійного росту служать людям. Родина є громадською інституцією і відіграє у суспільстві велику роль. Оскільки, власне, здорове суспільство складається із здорових та стабільних родин, тому члени християнських сімей повинні робити свій внесок для покращення суспільства та світу, починаючи діяти у своїх громадах, на рівні найближчих нам спільнот, насамперед допомагаючи тим його членам, які найбільше страждають, чи опущені, залишені, забуті чи опинилися на своєрідному маргінесі суспільства. Таким чином християнська сім’я може допомогти також і державі.

Глибока віра, зберігання та плекання моральних цінностей у родині, виховання дітей у християнському дусі словом та батьківським прикладом приводять до того, що родина справді служитиме на благо Церкви, суспільства та його членів.

